

NETFLIX

STRANGER THINGS

OFICIÁLNÍ
ROMÁN
K SERIÁLU

**STRANGER
THINGS**

SUYI
DAVIES

HAWKINS

HIGH SCHOOL

LUCAS V OHROŽENÍ

ARGO

Přeložila Dominika Křestanová

**STRANGER
THINGS**

**LUCAS
V OHROŽENÍ**

SUYI DAVIES

Přeložila Dominika Křesťanová

ARGO

Pro černé nerdy naplněné davy

(parafráze veršů Walta Whitmana)

Lucasův návod, jak přežít prvák:

☐ *Najít si nové kamarády*

☐ *Vyjít z komfortní zóny a zkusit něco nového*

☐ *Být sám sebou*

A grainy, high-contrast black and white photograph of a school building. The building has a large sign that reads "HAWKINS HIGH SCHOOL". The image is heavily textured with noise and speckles, giving it a gritty, vintage feel. The text "PRVNÍ ČÁST" is overlaid in the center in a bold, white, sans-serif font.

PRVNÍ ČÁST

HAWKINS HIGH SCHOOL

KAPITOLA 1

pondělí 26. srpna 1985

Stojím před zrcadlem v ložnici, v ruce dvě čelenky. Jednu s klasickou vojenskou kamufláží, druhou červenobíle puntíkatou. K mému oblíbenému tričku s Karate Kidem pasují obě. Jde jen o to vybrat si.

Jenže tady se nerozhoduju jen mezi dvěma čelenkami.

Jsou totiž pouze dva školní dny, na kterých záleží: ten první a pak všechny ostatní. Tohle navíc není jen tak obyčejný první den. Je to první den střední školy. První den, kdy si můžu najít nové kámoše a kousnout se a zkusit něco nového. První den dospělosti. První den zbytku mého života. Zkrátka to musím na Hawkinské střední pořádně rozbalit.

Což je důvod, proč už dvacet minut trčím před zrcadlem a lámu si hlavu. Fakt chci vypadat stejně, jako jsem vypadal na druhém stupni základky den co den? Jestli se první den na střední ukážu ve stejných hadrech jako moje dřívější já, jen tím všem připomenu, že jsem pořád ten pošuk z technického kroužku.

A nejen to, hlavně mě každé z těch starých triček okamžitě přeneso do některého času nebo místa z posledních dvou let, kdy jsem měl strach. Každé džíny jsou časová kapsle se vzpomínkami na to, jak jsme s kamarády zápasili o přežití, každé boty mi připomenou léto, kdy jsme se snažili zachránit svoje rodiny, svoje učitele, svoje město.

Dneska mám první šanci začít v Hawkinsu vést normální život. Bez příšer, bez pohřešovaných dětí, bez ruských špiónů. Takže vážně nestojím o to zahájit tuhle novou fázi oblečený v upomínkách na něco, na co bych nejradši zapomněl.

Hodím obě čelenky do koše na prádlo. Stáhnou ze sebe tričko *Karate Kid* a přihodím ho navrch.

„Snídaně, Lucasi!“ volá zezdola máma.

„Už jdu!“ křiknu na ni.

Prohrabu skříň ještě jednou a rozhodnu se vsadit na jistotu: obyčejné tričko bez obrázků a nápisů, úplně nejlepší volba, protože o mně nevypovídá vůbec nic. A obyčejné kalhoty. Nový začátek, nový Lucas.

Bleskne mi hlavou, jestli bych neměl něco udělat s vlasy. Ale teď je na to pozdě. Chtěl jsem něco podniknout už dřív, ale v časopisech jsem nenašel nic než vlny, lokny, kučery. I když někdo píše o vlasech, co vypadají jako ty moje, vždycky skončí u trvalé. A mně je nad slunce jasnější, že táta by vyletěl z kůže, kdybych přišel domů s ondulací za osm dolarů. Musím to vymyslet jinak. Možná si opatřím plíšňáče nebo ty kytkované kraťasy, co dneska nosí snad každý. Koneckonců tak zní i jedno z pravidel, co jsem si pro tenhle rok stanovil – vyjít z komfortní zóny.

Manšestrovou bundu si ale nechám, protože se začíná podzimně ochlazovat. Pokud jde o boty, mám na vybranou jedinou

klasiku, jestli to má nějak vypadat: vansky, co jsem si koupil k narozkám. Ještě jsem je neměl na nohou. Připadal bych si jako Jeff Spicoli z bijáku o Ridgemontské střední. I když, možná je načase něco od něj odkoukat.

Cestou ke dveřím si ještě nacpu do batohu všechno, co budu potřebovat, hlavně svůj věrný notes velký akorát do kapsy. Automaticky natáhnu ruku po praku Wrist-Rocket, ale hned se zarazím. Ruka mi zůstane nerozhodně viset ve vzduchu. Čtrnáct let, čtrnáct let jsem nevyšel z domu bez praku, ani jedinkrát. Ale dnešek je jiný. Počínaje dneškem nechávám za sebou všechno, co se událo loni v létě a dřív. Počínaje dneškem začínám žít ve skutečném světě.

Wrist-Rocket letí do koše za čelenkami a tričkem.

Dole to u snídaně vypadá jako obvykle. Táta je schovaný za novinami, Erica to přehání se sirupem a máma si ji za to dobírá. Převládá vůně vajíček, slaniny a kávy. Zabírají většinu stolu. A navíc je tu šunka, jogurt a pár rozpečených taštiček.

Jeden rozdíl by se ovšem našel. Strejda Jack, tátův bratr z Filadelfie, co nás vždycky navštěvuje na Den práce, letos přijel o něco dřív. Dneska ráno sedí u stolu. Strejda Jack snídani většinou nestíhá, radši si přispí, ale při těch pár příležitostech, kdy přece jen vstane, působí stůl vždycky trochu nevyváženě. Nejen proto, že strejda je ze všech nejvyšší – je dokonce vyšší než táta –, ale taky, že máme stůl pro čtyři, a k tomu čtyři židle. Jakmile je tady, znamená to víc talířů, příborů a jídla než obvykle. A znamená to taky, že Erica je

odšoupanutá bokem a na její straně stolu se roztahuje strejdovo křeslo.

Když u stolu sedí strejda Jack, mění se i nálada v místnosti. Normálně se hlavně máma vyptává, co se bude ten den dít, a táta tu a tam zvedne hlavu od novin a taky se přidá, když chce něco vědět. Někdy s něčím vyrukuje i Erica, a pokud na ni mám čas, odpovím jí. Ale jinak je u stolu povětšinou příjemné ticho.

Jenže strejda Jack má vždycky co říct, když k nám zaskočí na návštěvu.

„Páni, koho tu máme první školní den!“ vyhrkne máma, která mě zahlídne první. Tleskne rukama. „Počkej, skočím si pro foťák.“

„Mami, prosím tě!“ Přehodím popruh batohu přes židli, sáhnu po plátku slaniny a strčím si ho do pusy. Vůbec mi nevadí, když mě máma fotí. Po pravdě se mi to docela dost líbí. Ale to nesmí vědět, jinak by s ní nebylo k vydržení.

„Sluší ti to, synku,“ ozve se strejda Jack. Táta spustí noviny níž, koukne na mě a něco zavrčí. Nemá rád, když mi strejda Jack říká synku. A můj ohoz taky nekomentuje, což obvykle znamená, že souhlasí.

„Sluší?“ ušklíbne se Erica. „Mně se zdá, že se tu někdo první den fáákt snaží předvést.“ Nakloní se blíž. „Kde máš čelenku? A prak?“

„Ty jsi taková –“ Podívám se, jestli na mě táta schovaný za novinami nemůže vidět, a dořeknu to už jen pusou bez hlasu: *kráva*.

„Mluv slušně, synku,“ ozve se táta zpoza novin.

Udělám na Eriku obličej a ona mi to oplatí.

„Ty si asi myslíš, že vypadáš jako Clark Kent v té verzi s brejlema,“ poznamená. „Ale i bez čelenky bude každému hned jasný, že jsi jantar.“

„Nech toho. Co ty můžeš vědět o Clarku Kentovi?“ Naložím si na talíř vajíčka, šunku a pár taštiček, a do sklenice si naliju pomerančový džus.

„Jo ták, ty si myslíš, že kdo není pošahaný pako jako ty, neví o superhrdinech ani hovno?“

„Mluv slušně, Eriko,“ řekne táta.

Strejda Jack se zasměje. „Tak takhle vy tady sprostáčíte? Mně se zdá, že se moc koukáte na filmy.“

Máma se vrátí s foťákem, ale odloží ho prozatím stranou a dáme se do jídla. Naházím ho do sebe tolik, kolik mi smíšené pocity z prvního dne školy dovolí. Strejda Jack si přinesl dolů tranzistorák, takže nám k tomu hraje tichá hudba. Je naladěný na hawkinskou frekvenci. Občas se dají chytit i stanice z Filadelfie, zvláště když člověk vyjde ven, sedne si na verandu a napíchne se na venkovní anténu s dlouhým dosahem.

„Tak mě napadá, strejdo Jacku,“ řeknu. „Co se stalo s lidmi, kteří nezahynuli při tom bombardování, cos mi o něm povídal?“

„Cože?“ Strejda Jack polkne kávu.

„To vysílání, jak jsme slyšeli, když jsme před pár týdny chytili nějakou filadelfskou stanici? Povídali tam, že se něco stalo na Osage Avenue, nebo jak se to jmenovalo. Kvůli lidem, co si říkali MOVE.“

Táta v čele stolu odloží noviny. Ne rychle, jako když chce něco říct, ale pomalu, jako když chce poslouchat.

„Jo tamto,“ přikývne strejda Jack. „Vláda to pořád popírá, představ si. Jednašedesát domů v řadě, přímo uprostřed města.“

Jednašedesát! A najednou, prásk ho, jsou fuč! A kvůli čemu? Protože černoši, co se sami za sebe nestydí, prý nadělají moc krávu. „Zkormouceně potřese hlavou. „Půlka těch děcek z MOVE je teď na ulici, bez přístřeší. Představte si, že by byli bílí. Za prvé by se nic takového nestalo a za druhé, kdyby snad ano, máme tady dneska regulérní válku. A taky by svoje vlastní rozhodně nenechali na ulici, to si pište.“

„To by stačilo, Jacku,“ přeruší ho táta velitelským tónem, který se podle mámy naučil ve Vietnamu.

Táta se nijak netají tím, že strejdu Jacka zrovna nemusí. Jsou bratři, ale nevyrůstali spolu a znovu se sešli až během dospělosti. Táta o něm říká, že je rebel, a vždycky přitom přežene přízvuk, jakým se mluví tady v Indianě, z čehož se pozná, že to myslí vážně, i když jako dělá legraci. Kdykoli strejda Jack přijede, táta si nezapomene při každé příležitosti postěžovat mámě. („Jak mám toho člověka vypakovat z domu, aby po něm nezůstal smrad tabáku a slunečnicová semínka úplně všude?“) Myslí si, že na nezaměstnaného se strejda cpe víc, než je zdrávo, a snaží se ho zbavit co nejdřív. Je pravda, že strejda Jack žádnou jakože práci nemá, dělá jenom něco jako neoficiálního lídra jedné filadelfské komunity, ale stejně. Táta to s chováním ke strejdovi zbytečně přehání.

„Děti by měly tyhle věci vědět, Charlie,“ řekne strejda Jack. „A navíc z Lucase už je pomalu chlap. To ho vážně chceš pustit do světa, aniž by znal vlastní historii?“

„Moje děti,“ opáčí táta důrazně, „budou vědět to, co chci já, aby věděly, a dozvědí se to, až uznám za vhodné. A ještě něco – už jsem ti říkal, že se jmenuju Charles, ne Charlie.“

Strejda Jack zvedne ruce. „Soráč, Charlesi.“

„Ale tati,“ vložím se do toho. „Já přece chci zjistit, jak se věci mají. Co jestli někdy vypadneme z Hawkinsu? Potřebujeme vědět, jak do toho světa venku zapadnout, ne?“

„My z Hawkinsu nikdy neodejdeme,“ řekne Erica.

„Chm, mluv za sebe.“

„Já mluvím za sebe,“ odpoví. „Proč bych měla někam odcházet, když tu mám všechno, co potřebuju?“ potřese hlavou. „Tam venku vládne drsná konkurence. Na to já nejsem. Ani náhodou.“

„Nikdo nikam nejde,“ uzavře to táta, zvedne noviny a vrátí se ke čtení.

Při podobných příležitostech si vždycky připomenu, že táta nemá rád změny. Proto mu taky tolik vadí, když strejda Jack přede mnou a Erikou propíchne hawkinskou bublinu. Táta je úplně v pohodě s tím, že trávím celé dny u Mikea ve sklepě, kde hrajeme Dračák a videohry nebo koukáme na filmy, a že se Erica válí u sebe v pokoji s figurkami He-Mana a barbínami. Chraň ale pánbu, aby nás jen napadlo vystrčit nos z Hawkinsu. Natožpak o tom mluvit u snídaně.

Kdyby tak věděl o všech netvorech, co jsme lovili, nebo kolikrát po nás stříleli vládní agenti, to by mu pak strejdovo vyprávění zdaleka nedělalo tak těžkou hlavu. Strejda mluví jen o skutečných věcech, co se tam venku dějí, o věcech, se kterými bychom jakživi nepřišli do styku, kdybychom se zahrabali v tomhle bizarním městečku. Například o lidech z MOVE. V dějálu jsme ve škole probírali něco o vzpourách otroků a o Martinu Lutherovi Kingovi, ale jakživ jsem neslyšel, aby se dělo něco jako tohle. Ne v roce 1985 a jen kousek od domova, přímo ve městě, kde žije můj strejda.

Na člověka to zapůsobí úplně jinak.

Od té doby mi lidi z MOVE nejdou z hlavy, přemýšlím o sobě... a o tom, že bychom to klidně mohli být my. Jednašedesát domů jen kvůli tomu, jakou má někdo barvu kůže? Pakárna! V médiích se o nás celé léto píše a mluví jako o prokletém městě – a není to tak úplně od věci –, ale taková věc by se v Hawkinsu stát nemohla. Aspoň myslím.

„Jacku,“ řekne máma a poplácá Jacka po dlani na stole. „Nech to plavat.“

Strejda Jack pokrčí rameny. „Vaše škoda.“ Pak se obrátí ke mně: „Promiň, mladej. Možná si ty informace můžeš sehnat jinde.“

Po snídani mě máma na dvoře párkrát vyfotí, přesně na tom místě, kde mě loni fotila před Sněhovým plesem. Pořád jsem na první den ve škole hodně zvědavý, ale zdaleka se netěším jako tehdy, a to Eričino věčné pošklebování mi taky nepřidává. Pak čekáme, až máma vyjede s autem a hodí nás do školy. Strejda Jack ke mně přijde a položí mi ruku kolem ramen.

„Máš na dnešek nějaké plány?“

Pokrčím rameny. „Najít si nové kamarády? Přežít první den? Užít si to?“

„To zní dobře,“ opáčí strejda, pak se ke mně nakloní a zašeptá: „Víš co, radši se drž děcek, jako jsi ty. Ať si vynahradíš, co vám doma chybí.“

KAPITOLA 2

pondělí 26. srpna 1985

Nejdřív máma vysadí Eriku u základky a jedeme dál. Připadá mi, že to trvá celou věčnost, ale brzy se před námi vynoří známé parkoviště u Hawkinské střední. Nikdy mě nenapadlo, jak vedle hlavní budovy, která vypadá jako obrovská stodola, působí placatě. Znamená to mimo jiné, že je tu vidět úplně všechno včetně prvků, které první den školy přivázejí rodiče.

Zabořím se do sedadla a svěsím hlavu, snažím se skrčit pod úroveň okýnka. Máma po mně střílí pohledem a já se narovnam.

„Nemáš se za co stydět, Lucasi,“ řekne. „Spoustu středoškoláků vozí do školy mámy. Třeba paní Millerová o dvě ulice dál sem vozí dcery. Nebo paní Harrisová, co bydlí hned za rohem. Ta vozí syna a dva jeho kamarády. A neřekla bych, že jim to vadí.“

„Určitě by radši jezdili autobusem.“ Podívám se z okýnka. „Tak aspoň zastav tady, ať se můžu sejít s Dustinem a Mikem,

než půjdeme dovnitř. Přece nechceš, abych hned první den nakráčel do školy sám.“

Máma potřese hlavou, ale nehádá se a zastaví. Snaží se mi ještě před odchodem vlepít pusu na čelo. Tak to prr.

Na parkovišti se hemží mraky lidí a všechny ty zvuky mě div neohluší. Na rozdíl od základky, kam se člověk dopravoval buď autobusem, nebo na kole, pokud ho nevozili rodiče, sem studenti přijíždějí vlastními auty – hlučně a zprudka, někteří skoro parkují smykem. Tolik lidí na jednom místě jsem neviděl od té nešťastné oslavy čtvrtého července. Hlavou se mi mihne živá vzpomínka na ten den: křik, šumění otrásajících se stromů, dusot nohou pavoučího monstra a krev – spousta krve. Tolik lidí tehdy přišlo o život, a tak rychle.

Zarazím se na místě a setřesu to ze sebe, vrátím se do přítomnosti. Ale ani v přítomnosti si nevím rady, nemám tušení, kam zamířit nejdříve. Pak mi dojde, že do hlavní budovy vede jen jeden vchod, a nechám se unášet vírem studentů, co tam míří taky.

Dustina najdu přesně tam, kde bych čekal – u stojanů na kola na verandě. Chvilí mi trvá, než ho poznám, protože já jsem si sice myslel, že vypadám úplně jinak, ale Dustin *vypadá úplně jinak*. Právě si v zrcátku kola kontroluje účes.

„A tohle je, prosím tě, co?“

Dustin měl vždycky spoustu vlasů, ale teď jich má ještě víc. Možná je to tím, že na hlavě nemá čepici, která mu ty jeho kudrny zakrývala. Bez ní je jasné vidět, co s nimi provedl. Vyfoukal si je a vzadu se pokusil spustit deku. Vypadá to jako nepovedená trvalá.

„Super účes,“ vysvětluje Dustin. „Účes, co si tě s ním každej všimne a obdivuje tě.“